

Arrest

nr. 153 645 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 mei 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juni 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 3 augustus 2009 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf (type C). Dit werd haar op 8 oktober 2009 geweigerd.

Op 14 maart 2013 diende de verzoekende partij opnieuw een visumaanvraag in. Ditmaal werd de visumaanvraag goedgekeurd.

Op 25 november 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 mei 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40bis §2,4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de familieleden in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1 ° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van dit 'ten laste' zijn werden volgende documenten voorgelegd : verzenden van geld via Western Union voor volgende bedragen 500 € op 02.03.2010 - 200 € op 23.03.2010 - 1055 € op 20.09.2010 - 200 € op 17.06.2013 en 200 € op 15.07.2013. Het overmaken van geld door de referentiepersoon was dus eerder occasioneel en ter waarde van verwaarloosbare bedragen (niet zozeer nominaal op een individuele datum, maar wel het gemiddelde maandelijks bedrag voor de gehele periode). Aan de hand van deze bewijzen kan dan ook niet worden vastgesteld dat betrokkene financieel/materieel afhankelijk was van de referentiepersoon reeds van in het land van herkomst of origine.

Wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst, legt betrokkene een verklaring op eer voor. Uit het document blijkt dus niet dat de Marokkaanse autoriteiten de informatie die erin is opgenomen daadwerkelijk controleerden. Vandaar dat deze verklaring niet als voldoende bewijs van onvermogen kan aanvaard worden.

Ongeacht de andere voorgelegde documenten kan uit het geheel van deze documenten niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Ontvankelijkheid

Ter terechtzitting deelt de raadsman van de verzoekende partij mee dat zij momenteel in het bezit is van een attest van immatriculatie waardoor het beroep in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorwerp is geworden.

De Raad deelt het standpunt van de raadsman van de verzoekende partij op dit punt. Door aan de verzoekende partij een attest van immatriculatie af te leveren heeft de verwerende partij het huidig bestreden bevel impliciet ingetrokken. Immers staat een later verblijfsrecht haaks op een bevel om het grondgebied te verlaten. Door deze impliciete intrekking welke uitdrukkelijk het gevolg is van het eigen handelen van de verwerende partij is het bestreden bevel uit het rechtsverkeer verdwenen en is het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zonder voorwerp geworden.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) en van het beginsel van het verdelen van bevoegdheden.

Ter adstruering van haar middel zet zij uiteen wat volgt:

“Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 2.2.d van de richtlijn 2004/38/EG.

Het artikel moet geïnterpreteerd worden conform de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, en meer bepaald de arresten Yunying Jia tegen Migrationsverket (9.1.2007, C-1/05) en Flora May Reyes tegen Migrationsverket (16.1.2014, C-423/12).

Uw Raad oordeelde dat:

“Het bewijs aangaande het “ten laste” zijn is vrij, nu nergens in de wet wordt bepaald welke attesten moeten worden neergelegd om dit aan te tonen” (RvV, 27.2.2009, arrest 23.894).

In het arrest Jia oordeelde het Europees Hof van Justitie:

“36 Het Hof heeft tevens geoordeeld dat de hoedanigheid van ten laste komend familielid niet een recht op levensonderhoud veronderstelt, daar anders de familiehereniging zou afhangen van de nationale wettelijke regelingen, die van staat tot staat verschillen (arrest Lebon, reeds aangehaald, punt 21). Volgens het Hof is niet van belang waarom op die steun een beroep wordt gedaan, en of de betrokkene in staat is om door betaalde arbeid zelf in zijn onderhoud te voorzien. Deze uitlegging vloeit logisch voort uit het beginsel dat de bepalingen waarin het vrije verkeer van werknemers – een van de grondslagen van de Gemeenschap – verankerd ligt, ruim moeten worden uitgelegd (arrest Lebon, punten 22 en 23)2. (...)

39 Overeenkomstig artikel 6, sub b, van richtlijn 73/148 kan de lidstaat van ontvangst van de aanvrager eisen dat hij aantoon, in een van de in met name artikel 1 van die richtlijn bedoelde categorieën te vallen.

40 De lidstaten moeten hun bevoegdheden op dit vlak uitoefenen met inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie, mutatis mutandis, arrest van 25 mei 2000, Commissie/Italië, C-424/98, Jurispr. blz. I-4001, punt 35).

41 Wat artikel 6 van richtlijn 73/148 betreft, heeft het Hof verklaard dat bij gebreke van nadere bepalingen over de wijze waarop de belanghebbende kan aantonen dat hij in een van de in de artikelen 1 en 4 van die richtlijn bedoelde categorieën valt, moet worden geconcludeerd dat zulks met ieder passend middel kan geschieden (zie met name arresten van 5 februari 1991, Roux, C-363/89, Jurispr. blz. I-1273, punt 16, en 17 februari 2005, Oulane, C-215/03, Jurispr. blz. I-1215, punt 53).

42 Derhalve mag een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid”.

Het Europees Hof van Justitie oordeelde in het arrest Reyes:

“21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35)”.

2 Eigen onderlijning.

Eerst onderdeel

De bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen waarom een visum kort verblijf in maart 2013 aan verzoekster geweigerd werd omdat ze geen inkomsten had, terwijl dezelfde autoriteit, namelijk tegenpartij, nu oordeelt dat verzoekster niet bewijst dat ze voor haar aankomst in België geen inkomsten had.

Tweede onderdeel

Het bewijs van het “ten laste” zijn is vrij maar de motivering van de bestreden beslissing laat ook niet toe te begrijpen waarom het door verzoekster geleverde bewijs, namelijk het attest van de Marokkaanse Ministerie van Financiën waaruit blijkt dat verzoekster geen inkomsten voor het jaar 2013 had, geen passend middel in de zin van §41 van het arrest Jia zou zijn.

De beslissing stelt immers het volgende:

“Wat betreft het bewijs van onvermogen in het land van herkomst, legt betrokkene een verklaring op eer voor. Uit het document blijkt dus niet dat de Marokkaanse autoriteiten de informatie die erin is

opgenomen daadwerkelijk controleerden. Vandaar dat deze verklaring niet als voldoende bewijs van onvermogen kan aanvaard worden”.

Tegenpartij betwist niet dat het document door de Marokkaanse autoriteiten gegeven werd en stelt dat verzoekster geen inkomsten heeft, maar oordeelt dat de Marokkaanse autoriteiten te weinig of niet de inkomsten van verzoekster controleerden.

Wanneer tegenpartij een officieel document van en buitenlandse Ministerie van Financiën weigert te erkennen, en enkel de methode gebruikt door de buitenlandse autoriteit op algemene en theoretische wijze kritiseert, schendt ze de nuttige werking van artikel 2.2.d van de richtlijn 2004/83/EG, en aldus artikelen 40bis en 62 van de wet (CCE, arrest 96.597 van 5.2.2013, in het bijzonder punt 3.2.1).

In het arrest Reyes oordeelde het Europees Hof van Justitie dat:

“27 Overigens is niet uitgesloten dat dit vereiste de betrokken bloedverwant dwingt gecompliceerdere stappen te ondernemen, zoals verschillende verklaringen trachten te verkrijgen waaruit blijkt dat er geen werk was gevonden en dat geen sociale uitkering was ontvangen, dan de stap die erin bestaat een document te verkrijgen van de bevoegde autoriteit van het land van oorsprong of van herkomst waaruit het bestaan van een afhankelijkheidssituatie blijkt. Het Hof heeft reeds geoordeeld dat een dergelijk document geen voorwaarde mag zijn voor de verlening van een verblijfsvergunning (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42)”.

De strenge en ondoorzichtige beoordeling van tegenpartij is in strijd met de interpretatiemethode die door het Hof bevolen wordt.

Derde onderdeel

Ten overvloede wordt de hoedanigheid van ascendente ten laste van verzoekster aan de hand van de stukken 2 tot 4 en 6 tot 9 gevoegd aan huidig verzoekschrift bewezen.

Verzoekster heeft overeenkomstig artikelen 31.3 van de richtlijn 2004/38/EG en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie het recht om ter gelegenheid van huidig beroep bijkomende stukken neer te leggen.

Uit die documenten blijkt immers dat haar echtgenoot sinds 2012 overleden is (stuk 2), dat haar vier kinderen buiten Marokko verblijven (stukken 3 en 4), dat ze ook in 2014 geen inkomsten kreeg (stuk 6), dat ze door de Marokkaanse autoriteiten als ten laste van haar zoon Abderrahman beschouwd wordt (stuk 7), dat die zoon al haar onderhoudskosten betaalde wanneer ze nog in Marokko leefde (stuk 8), en dat ze een fragiele gezondheid heeft (stuk 9).”

In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom een visum kort verblijf in maart 2013 werd geweigerd om reden dat ze geen inkomsten had, terwijl dezelfde autoriteit nu van oordeel is dat ze niet bewijst dat ze voor haar aankomst in België geen inkomsten had.

Een lezing van de bestreden beslissing toont aan dat de verwerende partij het recht op gezinshereniging weigert enerzijds omdat aan de hand van de voorliggende bewijzen niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij in het verleden ten laste is geweest van de referentiepersoon en anderzijds omdat de verklaring op eer als het bewijs van onvermogen niet als een voldoende bewijs van onvermogen kan worden aanvaard.

De kritiek van de verzoekende partij heeft betrekking op het tweede motief.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij samen met haar echtgenoot in 2009 reeds een visumaanvraag indiende voor een familiebezoek aan haar zoon E.M.A, welk werd geweigerd daar werd geoordeeld dat er geen bewijs van een (familie)band met de garant was. In de beoordeling van deze visumaanvraag werd vastgesteld dat de verzoekende partij ten laste was van haar echtgenoot die gepensioneerd was. In 2013 diende de verzoekende partij die inmiddels weduwe was geworden, opnieuw een visumaanvraag in voor familiebezoek aan haar zoon E.M.A. Uit de beoordeling van deze visumaanvraag blijkt dat wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet werkt en dat ze een weduwe is zonder inkomen. Er wordt wel een bewijs voorgelegd van een spaarrekening waarop op 11 maart 2013 500.000 dirham staat. De verwerende partij stelt zich de vraag hoe ze aan dit aanzienlijk bedrag komt aangezien er wordt vastgesteld dat de betrokkene geen enkele lucratieve activiteit heeft en er amper financiële bewegingen worden vastgesteld op de voorliggende rekeningen. Niettegenstaande de verzoekende partij bewijst over een aanzienlijk bedrag te beschikken, wordt toch geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoende bewijst vermogend te zijn. Ondanks het negatief advies wordt er toch een visum toegekend aan de verzoekende partij.

Op 25 november 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie in, meer bepaald in functie van haar zoon E.M.A, van Nederlandse nationaliteit.

Ten bewijze van het ten laste zijn in het verleden legde de verzoekende partij volgende documenten neer: een overschrijving van haar zoon ten bedrage van 200 euro op 17 juni 2013, een overschrijving van haar zoon op 20 september 2010 ten bedrage van 1050 euro, een overschrijving van haar zoon op 23 maart 2010 ten bedrage van 200 euro, een overschrijving van haar zoon op 2 maart 2010 ten bedrage van 500 euro, een overschrijving van haar zoon op 17 juni 2013 ten bedrage van 200 euro en een overschrijving op 15 juli 2013 van haar zoon van 200 euro. Tevens legde zij een attest neer van de Marokkaanse overheid inzake het belastbaar inkomen voor het aanslagjaar 2014 waaruit blijkt dat zij geen inkomsten heeft.

Anders dan wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, is de beoordeling die de verwerende partij in het verleden heeft gemaakt betreffende de financiële toestand van de verzoekende partij naar aanleiding van een aanvraag tot het verkrijgen van een visum kort verblijf niet irrelevant. Immers heeft de verwerende partij zelf een beoordeling gemaakt aangaande het al dan niet vermogend zijn van de verzoekende partij. In die zin is het niet redelijk van de verwerende partij om het begin van bewijs van onvermogen nl. het attest van het Marokkaanse Ministerie van financiën, thans niet te aanvaarden als een voldoende bewijs van onvermogen op grond van het gegeven dat dit document werd opgesteld op grond van verklaringen van de verzoekende partij, waar de verwerende partij thans zelf in het verleden reeds vaststelde dat de verzoekende partij geen enkele lucratieve activiteit heeft en er amper financiële bewegingen te merken waren op de rekeningen van de verzoekende partij. Nu de verwerende partij in het verleden oordeelde dat de verzoekende partij niet vermogend was, kan zij nu, zonder dat er andere stukken voorliggen die duiden op een lucratieve activiteit of die duiden bepaalde regelmatige inkomsten van de verzoekende partij, oordelen dat er geen voldoende bewijs van onvermogen voorligt.

Niettegenstaande wordt vastgesteld dat het tweede motief van de bestreden beslissing niet redelijk is, dient echter te worden vastgesteld dat er nog een tweede motief is. De vraag stelt zich aldus of dit tweede motief voldoende draagkracht heeft om de bestreden beslissing te verantwoorden.

In een tweede onderdeel van het middel gaat de verzoekende partij opnieuw in op het tweede motief. Ze gaat in op het document dat zij heeft neergelegd, nl. het attest van het Marokkaanse Ministerie van financiën en met verwijzing naar het arrest Jia en Reyes van het Hof van Justitie, stelt ze dat het onredelijk is van de verwerende partij om het voorliggende document niet te aanvaarden als een voldoende bewijs van onvermogen.

Nu de Raad reeds heeft vastgesteld dat het tweede motief niet redelijk is en aldus niet draagkrachtig is, dient dit tweede onderdeel van het middel niet verder onderzocht te worden.

In een derde onderdeel voert de verzoekende partij aan dat ze wel ten laste was van haar zoon. Ze wenst dit te bewijzen aan de hand van bijkomende stukken die ze voor het eerst voegt aan haar verzoekschrift. Ze meent dat ze overeenkomstig de artikelen 31.3 van de Richtlijn 2004/38/EG en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie het recht heeft om ter gelegenheid van huidig beroep bijkomende stukken neer te leggen.

Vooreerst dient te worden uitgeklaard of de verzoekende partij overeenkomstig de artikelen 31.3 van de Richtlijn 2004/38/EG en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie het recht heeft om ter gelegenheid van huidig beroep bijkomende stukken neer te leggen, terwijl de Raad overeenkomstig de geldende vreemdelingenwet enkel als annulatierechter kan optreden en in deze hoedanigheid enkel rekening kan houden met de stukken die voorlagen op het ogenblik van de beoordeling.

De Raad wijst er op dat Europese richtlijnen in beginsel geen directe werking hebben. De lidstaten dienen de richtlijnen om te zetten in hun nationale wetgeving. Een richtlijn heeft wel directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken of de omzetting niet correct gebeurde én indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregelen door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewilde effect op nuttige wijze te bereiken. Het staat vast dat de omzettingstermijn voor richtlijn 2004/38/EG, zijnde 30 april 2006, is verstreken. Voor wat betreft de vraag of deze richtlijn tijdig werd omgezet en in voorkomend geval of deze omzetting correct is geschied, kan in de huidige stand van de procedure worden volstaan met de vaststelling dat de wet van 25 april 2007 tot wijziging

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de omzetting van bovenvermelde richtlijn beoogt.

Wat betreft de vraag van de verzoekende partij om toepassing te maken van artikel 31 van de Richtlijn 2004/38/EG waaruit zou blijken dat artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet onwettig is, wijst de Raad op het bovenstaande en stelt dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op 1 juni 2007 in werking is getreden, zodat de omzetting van de artikelen 30 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG is geschied en de verzoekende partij zich wat deze artikelen betreft niet langer op de directe werking van de richtlijn kan beroepen (zie ook RvS 20 juni 2008, nr. 2923).

Ten overvloede merkt de Raad op dat artikel 31 van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Artikel 31

Procedurele waarborgen

1. In geval van besluit tot verwijdering om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid heeft de betrokkene in het gastland toegang tot gerechtelijke en in voorkomend geval administratieve rechtsmiddelen om tegen het besluit beroep in te stellen.

2. Indien het beroep tegen het besluit tot verwijdering gepaard gaat met een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ter opschorting van de uitvoering van het verwijderingsbesluit, mag geen daadwerkelijke verwijdering van het grondgebied plaatsvinden zolang nog niet op dit verzoek is beslist, behoudens:

- wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op een eerdere gerechtelijke beslissing, of*
- wanneer de betrokkenen reeds toegang hebben gehad tot rechterlijke toetsing, of*
- wanneer het verwijderingsbesluit gebaseerd is op dwingende redenen van openbare veiligheid overeenkomstig artikel 28, lid 3.*

3. De rechtsmiddelen voorzien in de mogelijkheid van onderzoek van de wettigheid van het besluit, alsmede van de feiten en omstandigheden die de voorgenomen maatregel rechtvaardigen.

Zij garanderen tevens dat het besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28.

4. De lidstaten mogen de aanwezigheid van de betrokkene op hun grondgebied hangende het proces weigeren, maar zij mogen de betrokkene niet beletten zijn verdediging in persoon te voeren, behalve wanneer zijn verschijning kan leiden tot ernstige verstoring van de openbare orde of de openbare veiligheid of wanneer het beroep of de herziening betrekking heeft op een weigering van de toegang tot het grondgebied.”

Dit artikel heeft duidelijk betrekking op een besluit tot verwijdering om reden van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Bovendien staat dit artikel onder het hoofdstuk “beperkingen van het inreisrecht en het verblijfsrecht om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid.” In casu betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel en bovendien zelfs al zou dit van toepassing zijn op beslissingen betreffende het verblijfsrecht, dan nog moet worden vastgesteld dat er geen beperking aan dit verblijfsrecht wordt gesteld om reden van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. De verwijzing naar artikel 31.3 van de voormelde richtlijn is in casu niet dienstig. Tot slot kan ook worden gewezen op het feit dat het Grondwettelijk Hof in haar arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 heeft gesteld: “dat uit de bepalingen van de Richtlijn 2004/38 niet blijkt dat daarin meer jurisdictionele waarborgen worden voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet”.

Wat betreft het Handvest luidt artikel 47 als volgt:

“Artikel 47

Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Uit voormelde bepaling kan geenszins worden afgeleid dat de verzoekende partij het recht zou hebben om bijkomende stukken voor het eerst bij haar verzoekschrift te voegen in een annulatieprocedure. De Raad leest dit nergens in voormeld artikel en de verzoekende partij blijft volledig in gebreke om uit te leggen waaruit ze dit dan wel afleidt.

In zoverre de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat ze geen recht heeft op een doeltreffende voorziening in recht waarmee zij doelt op het feit dat de annulatieprocedure geen daadwerkelijk beroep zou zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM, heeft de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 24 79/001, 323). Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) het volgende gesteld: *“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter. In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte Juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk. EHRM 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58).”* En *“de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in de procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft.”*

De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd in haar oordeel en aldus is de Raad de mening toegedaan dat bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing enkel rekening kan worden gehouden met de stukken die voorlagen op het ogenblik van de beoordeling. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij in het verleden ten laste was van de referentiepersoon. Het eerste motief van de bestreden beslissing volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Niets belet de verzoekende partij om de stukken die zij thans bij haar verzoekschrift voegt ter beoordeling aan de verwerende partij voor te leggen in het kader van een nieuwe aanvraag.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij de schending van de door haar aangevoerde bepalingen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU